



SCENA ȘI ECRANUL

NUMARUL 6

MARTIE 1958



Teatrul de Operetă din Budapesta

De câteva zile, se află în țara noastră ansamblul de operetă maghiar. În fotografie: Gyenes Magda și Ráthonyi Robert, în opereta „Silvia” de Kalman Imre.

Coperta I : Tantzl Cocea și Nelly Sterian într-o scenă din filmul „Bijuterii de familie”.

Coperta III : O scenă din noul film românesc „Moartea tânărului cu termen redus” — o excelentă antologie a umanismului, a setei de viață și a adevărului.

Coperta IV : Zîmbiți împreună cu noi... par să spună aceste frumoase „sătence” din „Cînd se coc strugurii”, balet în trei părți de Mihail Jora (Teatrul C.C.S.)



DESPRE PIESE ȘI ACTORI

DE VORBĂ
cu MONI GHELERTER

Cu personalitatea regizorului „Furtunii”, „Caleștii de aur” și „Arborelui genealogic” — ca să nu amintim decît succesele cele mai recente dintr-un nesfîrșit ciclu de realizări — faci cunoștință de la primul schimb de cuvinte. Subtil, preocupat să exprime cu minuțiozitate fiecare nuanță de gînd, pasionat de meseria pe care o face cu o aleasă erudiție, cu o nestăvilită sete de nou și cu o febrilă căutare a ineditului și a celor mai intime sensuri dintr-un text, Moni Ghelerter ne-a vorbit cu înflăcărare despre piese și actori, despre spectacole văzute peste hotare, despre proiectele și visele sale...

— Vorbiți-ne mai înainte de toate despre această mult așteptată „Furtună”...

— „Furtuna” nu este prima piesă de Shakespeare pe care o regizez. Sînt aproape zece ani de cînd am pus în scenă „Romeo și Julietta”. Nu voi putea niciodată să uit creațiile celor doi mari actori, dispăruți dintre noi: Mihai Popescu și Sonia Cluceru. Cel dintîi a fost un înflăcărat inter-

Pe 27.5.57



pret al lui Romeo iar mie un prețios prieten și colaborator în elaborarea întregului spectacol. Sonia Cluceru a realizat cu suculență și umor în rolul doicii, o interpretare unică.

Despre Maria Botta pot spune că a realizat în rolul complex al Juliettei una din cele mai emoționante creații ale sale. „Furtuna“, cea de a doua operă shakespeariană pe care o pun în scenă nu s-a jucat încă nici odată la noi.

— În călătoria făcută în Anglia ați văzut cumva „Furtuna“?

— Am văzut-o la Straford-upon-Avon. Cunoscutul regizor Peter Brooke a realizat un spectacol original, ingenios și impresionant. El a conceput un Prospero întunecat, frământat, admirabil realizat de ilustrul actor John Gielgud, în decoruri înfăptuite tot de Brooke — care sugerau o atmosferă sumbră.

— *Dv. cum ați conceput acest spectacol?*

— Eu am vrut să scot în evidență în această feerie, una din ultimele piese scrise de marele dramaturg, trăsăturile de caldă umanitate care-l caracterizează pe Prospero. Am vrut să prezint „Furtuna“ ca pe o poveste de toamnă senină în viața marelui Will. Cred că Toma Dimitriu va fi un Prospero înțelegător, cald, în stare să-și stăpânească resentimentele. În Ariel și Caliban — două plasmuri care au îmbogățit galeria chipurilor legendare — apar Eva Pătrașcanu, această înzestrată tinăra actriță care va întruchipa un personaj plin de vioiciune și fantezie și Marcel Anghelescu a cărui interpretare umanizează pe alocuri acea făptură aproape animalică, cu o adiere de lirism. În rolul bufonului Trinculo și în cel al pivnicerului Stefano, Radu Beligan, care debutează în teatrul lui Shakespeare și Alexandru Giugaru aduc un savuros comic shakespearian.

— *Probabil că ați vrea să ne spuneți multe lucruri interesante și în legătură cu ceilalți interpreți. Din păcate eterna problemă a spațiului nostru grafic ne oprește să vă consemnăm aprecierile.*

— Unui regizor care își iubește actorii în mijlocul cărora lucrează îi este întotdeauna greu să nu spună câte un cuvânt de caldă prețuire pentru fiecare interpret, mai ales când are convingerea că aceștia o merită pe deplin. Nu pot trece mai departe înainte de a menționa prețioasa colaborare pe care au adus-o la realizarea spectacolului scenograful Al.

Brătășanu, compozitorul Mihail Brediceanu și maestrul de balet Stere Popescu.

— *Dintre piesele văzute în Anglia care v-a ispătit?*

— „Privește înapoi cu furie“ a tinărului dramaturg John Osborne — piesă care înfățișează cu un ascuțit spirit critic de-



Cu Mihail Popescu și Maria Botta după premiera piesei „Romeo și Julietta“ de Shakespeare.



In timpul unei repetiții la „Ziariștii” de Al. Mirodan.

zechilibrul tineretului din Occident. Dar cel mai mult m-ar interesa să montez o piesă pe care n-am văzut-o, „Moartea voiajorului comercial” de Arthur Miller, una din cele mai impresionante drame moderne și totodată o puternică satiră a modului de viață american.

— *Vorbiți-ne despre o piesă la care ați visat și pe care n-ați pus-o, totuși, în scenă.*

— Nu pot spune chiar că am visat dar mi-ar fi plăcut să regizez — de altfel asta și plănuisem — în strălucita distribuție de comici a Teatrului Național, comedia lui Shakespeare „A douăsprezecea noapte” și — în altă ordine de idei — răscolitoarea dramă „Jurnalul Annei Frank”.

— *N-ați vrea să ne spuneți câteva cuvinte și despre dramaturgia noastră nouă?*

— Mi-amintesc cu drag de emoțiile și entuziasmul care au însoțit fiecare montare a unei noi piese originale. Discuțiile creatoare în sinul colectivului, disputele însuflețite dar rodnice cu autorii, atâtea și atâtea momente de tensiune, de căutare, mă leagă de „Ziua cea mare” a Mariei Banuș, de „Vadul nou” și „Oameni de azi” ale Luciei Demetrius de „Familia Kovaci” a Anei Novak, de „Ziariștii” lui Al. Mirodan și de „Citadela sfârșită” a lui Horia Lovinescu.

Convorbirea — substanțială și animată — s-a prelungit adânc în noapte. Am răsfoit împreună cu Moni Ghelerter albume, prospecte și reviste aduse din călătoriile sale la Moscova și Leningrad, de la Festivalurile teatrale de la Paris, Stratford și Edimburg. Atâtea prilejuri de evocări, de constatări, de comentarii... Când ne-am despărțit, zorile mijeau la geam și prin ferestre se deslușeau, încă sgribuliți și golași, copacii Cișmigiului.

AL. ASSAN

TEATRUL
DE OPERĂ
ȘI BALET
AL R.P.R.



TRUBADURUL

Operă în 4 acte
de Giuseppe Verdi

Se povestește că în Italia, pe vremuri, un ministru aflând odată o veste îmbucurătoare, nu a găsit nimic mai potrivit de făcut decât să deschidă fereastra cabinetului său și să apară în pragul ei... cîntînd din toate puterile plămînilor o arie din „Trubadurul“.

Întîmplarea de mai sus are haz numai în afara patriei lui Verdi, Donizetti sau Puccini; în această țară, faptul de a cînta în gura mare o arie a unuia din cei trei compozitori cu renume mondial putînd fi considerat... aproape normal. Nu există, în întreaga istorie a muzicii cazuri de interpătrundere mai deplină a lucrărilor

muzicale cu viața de fiecare zi, ca în unele opere ale lui Verdi. „Trubadurul“ face parte cu siguranță dintre acestea și se situează alături de „Rigoletto“ (1851) și „Traviata“ (1853) într-o veritabilă „trilogie“ a marilor succese, pentru care generații întregi de iubitori ai muzicii de operă îi păstrează creatorului „Aidei“, sentimente de prețuire și recunoștință, nețărmurate.

Apărută aproape în aceeași vreme cu „Traviata“, „Trubadurul“ este o lucrare caracteristică pentru așa numita etapă „mijlocie“ a evoluției lui Verdi. Dacă în prima epocă creatoare, marea sa bogăție melodică nu-și găsisese încă aceea concentrare necesară operelor de suflu dramatic, dacă în apogeul creației sale, a creiat prin „Otello“ și „Falstaff“ tipul desăvîrșit al dramei și comediei muzicale italiene, această epocă „mijlocie“ este caracteristică prin împletirea generoasă dintre melodicitate și dramatism, prin lirismul ei ușor accesibil și puterea sa de emoționare directă. Caracterul operelor „Rigoletto“, „Traviata“ și „Trubadurul“ este de altfel destul de diferit. În vreme ce „Rigoletto“ se întemeiază pe un conflict psihologic, iar „Traviata“ se inspiră din drama lirico-socială „Dama cu camelii“ a lui Al. Dumas-fiul, „Trubadurul“ își desfășoară acțiunea în lumea pitorească și ușor exotica a țiganilor, caracterizîndu-se prin intensitatea și pitorescul conflictului.

Subiectul, destul de complicat de altfel, se desfășoară în plin ev-mediu. Tînărul conte de Luna este îndrăgostit de frumoasa Leonore, care la rîndul ei simte o atracție puternică pentru trubadurul Marinco, care se socoate fiul țigăncii Azucena. Însă, dintr-o mărturisire a acesteia și din mărturiile lui Ferrando, vechiul om de încredere al lui Luna, află că, în realitate, trubadurul nu este altul decît fratele contelui, pe care Azucena îl răpise din leagăn drept răzbunare pentru arderea pe rug a mamei sale. Cuprins de ură împotriva lui Marinco, rivalul său, contele de Luna, îl prinde și îi hotărăște moartea. Încercînd să-l salveze, Leonore consimte să se

ofere drept răscumpărare, dar înghite otrava ascunsă în inelul ei. Contele de Luna nu va afla că cel a cărui decapitare a ordonat-o este fratele său decît prea tîrziu, după ce călăul își făcuse datoria.

Chiar dacă acest subiect nu oferă întotdeauna înalte emoții artistice, muzica, de o generozitate poate fără egal, muzica ariilor, a corurilor și dansurilor a făcut din „Trubadurul” una din operele de căpetenie ale repertoriilor teatrale. Emoționanta creație a lui Verdi va reîntra în sfîrșit, într-un viitor apropiat, în viața muzicală a Capitalei noastre.

(Schiță pentru costum de Edith Gross)

Turneul în țara noastră al marelui pianist sovietic Sviatoslav Rihter, stabilit pentru a doua parte a lunii martie, dă prilej publicului din Capitală precum și din orașele Cluj, Iași, Timișoara, Orașul Stalin, Tg. Mureș, să ia contact cu arta înaltă a acestui virtuoz — socotit astăzi în rîndul celor mai mari artiști mondiali.

Rihter a programat în Capitală două recitale și două concerte simfonice, oferindu-ne din uriașul său repertoriu, lucrări de Mozart, Schubert, Liszt, Ravel, Prokofiev etc. De asemenea, cîntăreața de lieduri Nina Dorliak, pe care Rihter o acompaniază, interpretează în recitalul său un bogat program de lieduri de Mozart, Schubert, Schuman, precum și de compozitori moderni.

Soprana Rosé Dampf acompaniată de Radu Drăgan va da la 2 aprilie în Sala Dalles, un concert de lieduri de Hugo Wolf, Schuman și Brahms.

Recitalul de sonate Alexandru Teodorescu (vioară), Ion Filionescu (pian) care va avea loc la 4 aprilie, va cuprinde lucrări de Stan Golestan, Debussy și Fritz Kreisler.





*"Aveți
de spus
un mare
cuvânt în
Rume"*

Ne-am adresat tov. Grigore Daia, director adjunct al Direcției relațiilor externe din Departamentul Culturii, care a însoțit strălucitul turneu al Filarmonicii de Stat „George Enescu” în U.R.S.S., Finlanda și Suedia — și l-am rugat să împărtășească din impresiile sale și cititorilor

noștri. Așa încât ne grăbim să-i dăm cuvântul:

În toate orașele — la Chișinău, Kiev, Moscova, la Leningrad, Helsinki, Turcu și Stockholm, concertele Filarmonicii noastre s-au bucurat de o primire deosebit de calduroasă. Posturile de radio au transmis aproape toate concertele, dând astfel posibilitate multor milioane de ascultători să audieze unele din lucrările reprezentative ale tezaurului muzicii universale. Îmi este foarte greu să exprim în cuvinte entuziasmul publicului din toate aceste țări și mi este și mai greu să redau felul în care au fost interpretate concertele respective. Fiecare interpret s-a întrecut pe sine; nu știai ce să apreciezi mai mult, pe dirijor, pe solist sau întreaga orchestră. Eram obișnuiți la București să ascultăm concerte sub bagheta maestrului George Georgescu, care cu talentul și autoritatea sa ne încânta întotdeauna. Eram siguri că tânărul și mult prețuitul său colaborator Mircea Basarab sau valorosul violonist Ion Voicu se vor strădui să asigure un cât mai înalt nivel interpretativ. Așteptările noastre au fost depășite. Fiecare concert era parcă mai bun decât precedentul. Probabil că acest lucru a determinat atât pe cronicari cât și pe spectatori să afirme că, concertele Filarmonicii din București au constituit o mare sărbătoare și un mare eveniment artistic. Despre unele dintre aceste concerte presa noastră a scris pe larg. Despre altele se va mai scrie. În ceea ce mă privește, vreau să menționez doar unele

părerii care confirmă cele spuse pînă acum.

O repetiție în sala conservatorului din Moscova. La pupitru, George Georgescu. Se repetă simfonia I-a de Brahms. În sală cîțiva gazetari, cîțiva tineri, probabil studenți sau muzicieni. Printre ei cîteva din marile personalități ale vieții muzicale din Moscova: Maestrul

Mircea Basarab



Ion Voicu

emerit al artei din U.R.S.S., dirijorul Anosov și artistul poporului al R.S.F.S.R., dirijorul Gauk.

În timpul execuției, Anosov cuprins de admirație, exclamă: „Nici odată n-am ascultat așa ceva. Este neînchipuit de frumos”.

La cele spuse de Anosov trebuie să adaug o discuție cu un membru al Academiei finlandeze (de altfel singurul muzician din Finlanda membru al Academiei), care era de-a dreptul uluit de ceea ce au fost în stare artiștii romîni să realizeze.

Între altele, academicianul a făcut și următoarea declarație: „Astă seară am cunoscut România. O țară care are asemenea artiști, nu poate decît să se bazeze pe vechi tradiții muzicale

și pe o vastă cultură. Aveți de spus un mare cuvînt în lume”. Probabil fără să-și dea seama el a spus un mare adevăr. Poporul nostru se mîndrește cu mulți și minunați muzicieni. Alături de nume ilustre ca ale lui Enescu, Georgescu, Silvestri etc. nume noi se afirmă din ce în ce mai mult în analele muzicii universale. Printre ele trebuie să menționăm pe cele ale lui Ion Voicu și Mircea Basarab.

Doresc colectivului Filarmonicii „George Enescu” noi succese iar mie personal posibilitatea să-l ascult la București, interpretînd cu aceeași dăruire ca în acest turneu minunat.

GRIGORE DAIA

Irinel Liciu

Despre Irinel Liciu se spunea în urmă cu puțină vreme „tînăra noastră dansatoare“... (Tinerețea atît de rîvnită pretutindeni este acordată în critica artistică, nu fără un anumit sens de indulgență). Astăzi se spune: „marea noastră dansatoare“. Poate se va găsi cineva care să spună, contopind două adjective adevărate, „marea și tînăra Irinel Liciu“. Pentru că la cei mai străluciți balerini, aceste noțiuni trebuie să se contopească: actorul, sau instrumentistul, sau creatorul, poate schimba — nu fără regrete — tinerețea pe măiestrie; dansatoarea nu are voie: măiestria trebuie să o găsească tînăra, tinerețea trebuie să-i dea strălucire măiestriei; și cînd acestea se contopesc și cînd inima artistului este pîrguită, se petrece ceva ciudat: de unde pînă deunăzi urmăreai cu atenție fie ce pas și fie ce gest, judecîndu-l, apreciîndu-l, la un moment dat uiți că artista mai dansează: ea plutește, zboară, se dizolvă în muzică...



„Copelia“... „Călărețul de aramă“, „Macul roșu“, „Călin“, „Lacul Lebedelor“... În toate aceste spectacole — realizate cu strălucire — Irinel Liciu a fost mereu alta și totuși... ceva comun, acel cuvînt care dă înțeles tehnicii și sinceritate convenției, e prezent cu fiecare rol. În Tai-Ho sau Odette, regăsești cu emoție într-o inflexiune, într-o piruetă sau într-o simplă expresie a feței pe Irinel Liciu.

Consacrarea a venit nu numai prin aplauzele publicului nostru, ci și în succesele dobîndite pe scena lui „Balșoi Teatr“ din Moscova, prin premiul Festivalului Tineretului de la București, prin titlul de „Artistă emerită“, decernat recent...

„Tînăra dansatoare“ care, nu de mult se specializase la Școala de balet din Leningrad, are motive să privească în urmă cu mîndrie... Dar are și mai multe motive să privească cu încredere înainte, unde o așteaptă strălucite realizări.

Teodora Lucaciu

La Geneva, acum doi ani, privirile membrilor care formau juriul se aținteau cu curiozitate pe scenă, spre o tânără necunoscută. Nici nu s-ar fi putut pretinde, desigur, acestui conclav străin să cunoască o oarecare candidată din România. Dar nici în țara sa, numele acestei candidate nu răsunase prea des: Teodora Lucaciu era încă, ceea ce se numește o debutantă. Nu „însălmînta“ pe nimeni, după cum cere legenda, cu formidabile vocalize; nu profetizase nimeni, auzind un „si“ de sus, că această cîntăreață va face neapărat carieră mondială: dar Teodora Lucaciu avea un glas limpede, frumos și — așa cum se spune în termeni de specialitate — „bine lucrat“; o muzicalitate înnăscută și o exigență față de posibilitățile sale, care nu o părăsea niciodată. Tre-cuse prin rolurile clasice ale conservatorului, fusese și „Violeta“ și „Mimi“ și „Manon“. În limbajul obișnuit se chema că era în stare să făurească „totul“. Totuși, Teodora Lucaciu socotea că de-abia de aici înainte începe arta sa... „Stil, stil!“ și repeta cu încăpăținare în fiecare rol, fiecare nou lid, studiat cu maestrul Bucholtz și Stroescu. Și repertoriul s-a lărgit, s-a amplificat pînă la acele



lucrări, care disting lesne pe cîntărețul obișnuit, de artistul care simte și gîndește.

La Geneva, i-a revenit primul dintre premiile acordate sopranelor. La Toulouse, în 1957, a fost distinsă cu al 2-lea mare premiu.

Dar premiile pot fi uneori noțiuni abstracte. Cel mai mare premiu pe care ți-l poate acorda numai juriul cel mai înalt, publicul, este acela de a auzi spunîndu-se: „ia bilete pentru săptămîna viitoare la „Faust“. Cîntă Teodora Lucaciu în Margareta!“.

Primul rol complex pe scena Teatrului de Operă și Balet. Triumfurile de la Geneva și Toulouse nu scutesc de emoții și teamă, dar Teodora Lucaciu a izbîndit — și nu se mai teme. Cu „Margareta“ a înscris una dintre cele mai interesante creații pe scena primului nostru teatru muzical.

Teodora Lucaciu nu mai e o „speranță“. A pierdut acest titlu. Acum este o luminoasă certitudine



CONVORBIRE cu VĂDUVA VESELA

Lehar a avut ciudata idee de a reuni două stări îndeobște contrarii — o văduvă care să fie veselă — în titlul aceleiași opere. Dar dacă în ce privește văduvia ea poate fi aproape trecută cu vederea în spectacol, veselia personajului principal, Hana Glavari, amestecul seducător de ironie și tandreță calină — constituie atracția oricărui interpret. Mai ales când e vorba de Silly Popescu, care — cel puțin pe cale conjugală — și-a dovedit un pronunțat gust pen-

← Silly Popescu, înainte de a fi... „Văduvă veselă“, în opereta „Plutași de pe Bistrița“.

tru umor... Iată de ce, ne-am adresat proaspetei ...„văduve vesele“, care alături de regizorul și interpretul Ion Dacian și de ceilalți interpreți formează atracția celui mai nou spectacol al Teatrului de Operetă de pe Splai.

— De când așteptam un rol comic, ne spune Silly Popescu. Închipuie-ți: „Vînt de libertate“ — rol dramatic; „Ana Lugojana“ — rol dramatic; „Plutașul de pe Bistrița“ — rol dramatic; încă puțin și aș fi jucat în... — Walkiria !...

— Așa dar, doriți să fiți o văduvă cu adevărat... veselă.

— Da, dar nu numai atât. Hana Glavari este în același timp o cochetă, un „drăcușor“.

— Poate chiar și fără diminutiv.

— Eventual ! Și — totodată — în felul ei, aproape o lirică... Să nu uităm nici de verva ei antrenantă...

— Prin urmare ?

— E un rol fermecător ! O adevărată performanță pentru o interpretă de operetă...

— Și totodată... un vis al ei.

— Socotesc că „Văduva veselă“ și „Silvia“ sînt pietrele prețioase din colierul unei cariere. Cît privește „Silvia“ ea a marcat debutul meu în operetă. Era, deci, rîndul „Văduvei vesele“.

— Vă interesează în primul rînd creația scenică a acestui personaj ?

— Din punct de vedere muzical, rolul este nu mai puțin pasionant. Inutil cred să mai pledez pentru muzica aceasta, care a întrunit sufragiile întregii omeniri...

— În privința aceasta, Lehar a fost un favorizat.

— Da, și totuși există în legătură cu „Văduva veselă” un amănunt pitoresc: după ce a terminat muzica operetei, Lehar a cîntat-o editorului și libretistului: aceștia au ascultat morocănoși, apoi au plecat fără să spună un cuvînt. Pa-să-mi-te nu voiau să facă sîngerău maestrului. A doua zi, i-au scris o scrisoare, prin care îi cereau pur și simplu... să scrie o altă muzică, pentru că aceea n-ar fi fost bună.

— Noroc că nu i-a ascultat.

— Lehar a fost sigur de valoarea lucrării. Se întîmplă însă ca multe spectacole valoroase să nu întrunească de la început adeziunea publicului.

— După cum știm cu toții, niciodată și nicăieri nu s-a întîmplat așa ceva cu această operetă.

— Nu. La noi în țară, astăzi, într-o versiune cu totul modernă, o „Văduvă veselă” la care își dau contribuția Ion Dacian (ca regizor și în rolul lui Danillo) Maria Wauvrina, Cella Tănăsescu, Nae Roman și Bimbo Mărculescu sub bagheta lui Gherase Dendrino — nu poate fi sortită decît unui mare succes de public.

— Aceasta pentru a nu vorbi... la persoana întîi.

— În ceea ce mă privește, sînt încă în faza emoțiilor. Dar am toată încrederea...

Se pare că repetiția condusă de Ion Dacian este tot atît de veselă ca și... „Văduva”.





Între fiică și mamă o convorbire sinceră, cinstită, pare să fie inevitabilă. Vivie Warren (Ileana Predescu) se pregătește să-și asculte mama (Lucia Sturdza Bulandra) cu toată înțelegerea și seriozitatea.

Profesiunea DOAMNEI WARREN

Comedie în 4 acte de G. B. Shaw

Praed (Gh. Mărutză) ascultă revoltat mărturisirile și planurile abjecte pe care le nutrește „onorabilul” sir George Grofts (Gh. Aurelian).





Ce mîrșăvie încearcă să pună la cale
sir George Grofts (Gh. Aurelian) și ce
secrete îl dezvăluie el tinerei Vivie
(Ileana Predescu)?



Ce-ar fi să ne amuzăm puțin împreună
astăseară, o întreabă Frank Gardner
(Victor Rebengiuc) pe Vivie (Ileana
Predescu) care îi ascultă propunerea și
după cît se vede, ezită...



IN

Caștarea Iuventiei

Comedie în 2 acte
de V. Rozov

LA TEATRUL

„C. NOTTARA“

Ana Barcan

Constantin Lipovan



Dacă vă ispitește cumva să pătrundeți într-o bătrână locuință, situată undeva, pe una din străzile mai îndepărtate ale Moscovei — intrați fără nici o sfială: veți fi primit așa cum se cuvine, cu tradiționala și agreabila ospitalitate a celor de prin partea locului.

Veți întâlni în casa cea veche, locuind — e drept, puțin cam înghesuit — o familie de oameni tare de treabă, o familie de oameni obișnuiți — ca D-ta, ca mine — și în viața cărora zilele se scurg cu bucurii curate și simple — în tihnă și în bunăstare.

La cine ați intrat? La Claudia Vasilievna Savina, o văduvă încă în puterea vârstei și la copii ei. Da, la Colea, la Oleg, la Tatiana și la fratele lor, cercetătorul științific Feodor, însurat de curînd cu drăgălașa Lenocica. Desigur, e cam strîmt acum la ei de cînd tînăra căsătorită tot cumpără și strînge într-una mobilă pentru viitoarea locuință a ei și a lui Feodor. Dar nu face nimic. Mogîldețele acoperite cu jurnale, cu scoarțe și cu cearceafuri, care ascund — ba un planturos șifonier cu oglindă, ba un pat dublu, încrustat, ba un birou sever și impozant, nu izbutesc să stingherească veselie plină de zburdălnicie a adolescentului Oleg și nici să știrbească spontaneitatea și gingășia Tatiane. Cît depre Colea, el este prea îndrăgostit de Marina, o fată tînără dintr-un apartament învecinat pentru ca să mai vadă ceva din toate astea. De altfel, și așa e destulă zarvă, lestulă forfotă în casa Savinilor ca să se mai simtă cineva stingherit de prezența — e drept cam prea... masivă a acestor mobile. De ce e forfotă? Păi socotiți și Dv. S-o luăm spre pildă de disdedimineată. Nici nu s-au ivit bine zorile că și începe bocănitul „unchiului Vasea“ — unul din vecinii care în ziua lui de odihnă se îndeletnicește — ca amator firește — cu lucrări de tîmplărie. La ceai, iată că se invită Ivan Nichitin Lapin și fiul său Ghenadie. Nici Lapin nu face parte din familie. El este fratele, venit tocmai din Vologdscaia al unui alt vecin care

a plecat pentru o lună la băi cu soția. Și să vă mai spunem un secret: Ghenadie e îndrăgostit de Tania. Apoi încep să sosească Taisia Nicollaeвна, mama Marinei, apoi Fina Cantorovici și Vera Tretiacova, două eleve în clasa VIII-a, colege de ale lui Oleg și așa mai departe. Un dute-vino, un iureș, plin de bună voie, cât este de lungă ziua aceasta minunată de vară...

Bine, bine, ne veți întreba Dv. nerăbdători, pe membrii familiei Savin ni i-ați prezentat; ba chiar și pe vecinii acestora. Dar în piesa pe care a scris-o Rozov ce se întâmplă? Despre ce este vorba de-a lungul acțiunii, care e conflictul? Dar deznodământul?

În piesă nu se întâmplă aproape nici un eveniment dramatic, nu au loc conflicte zguduitoare și nici deznodăminte tragice. Și este marele merit al dramaturgului și adâncă valoare a piesei, a lucrării dramatice pe care o va prezenta în curînd Teatrul „C. Nottara” că — cu o rară îndemînare și măiestrie artistică — fără să se întâmple propriu zis nimic deosebit, de-a lungul unei singure zi, alcătuită din întâmplări mici dar semnificative — ies la iveală caracterul urît și superficial al Lenocicăi, cel șovăelnic și slab al lui Feodor, puritatea și vigoarea morală a Claudiei Vasilievna, onestitatea lui Ghenadie, curătenia sufletească a Tatiane și a lui Oleg. În ce fel se dezvăluiesc toate acestea? Vreți neapărat s-o știți? Eh, doamne doar v-am spus-o limpede și răspicat: dacă sînteți ispitiți să cunoașteți familia Savinilor faceți-le o vizită. Bineînțeles la Teatrul „C. Nottara”; unde veți face precis cunoștință cu Claudia Vasilievna (Ana Barcan), cu Feodor (Const. Lipovan) cu Tatiana (Angela Chiuaru), cu Nicolai (Val. Lefescu) cu Oleg (D. Furdul), cu Lenocica (Iarodara Nigrim) cu Ivan Nichitici Lapin (Arcadie Donos) cu Ghenadii (Aurel Cioranu) și cu ceilalți locatari. Dacă nu vă descurcați la intrare, dacă nu dați de familia pe care o căutați, întrebați de Ion Gheorghiu — de data aceasta regizorul nu actorul. El precis trebuie să știe...



Iarodara Nigrim
Angela Chiuaru
Aurel Cioranu

LA DOBRIȚĂ



D-lui plutonier (Petre Laurențiu) nu-l
plac cîntecele lui Ciocîrlie (Ernest Maftei)
pentru că sînt „subversive”:

„Foale verde baraboi
Tare-l bine sub clocoi
Ne-au luat pielea, ne-au jupuit
Ne-au dat-o la tăbăcit...”



— E păcat să stai departe cînd sînt atîtea lucruri

TEATRUL MUNCITORESC C.F.R.

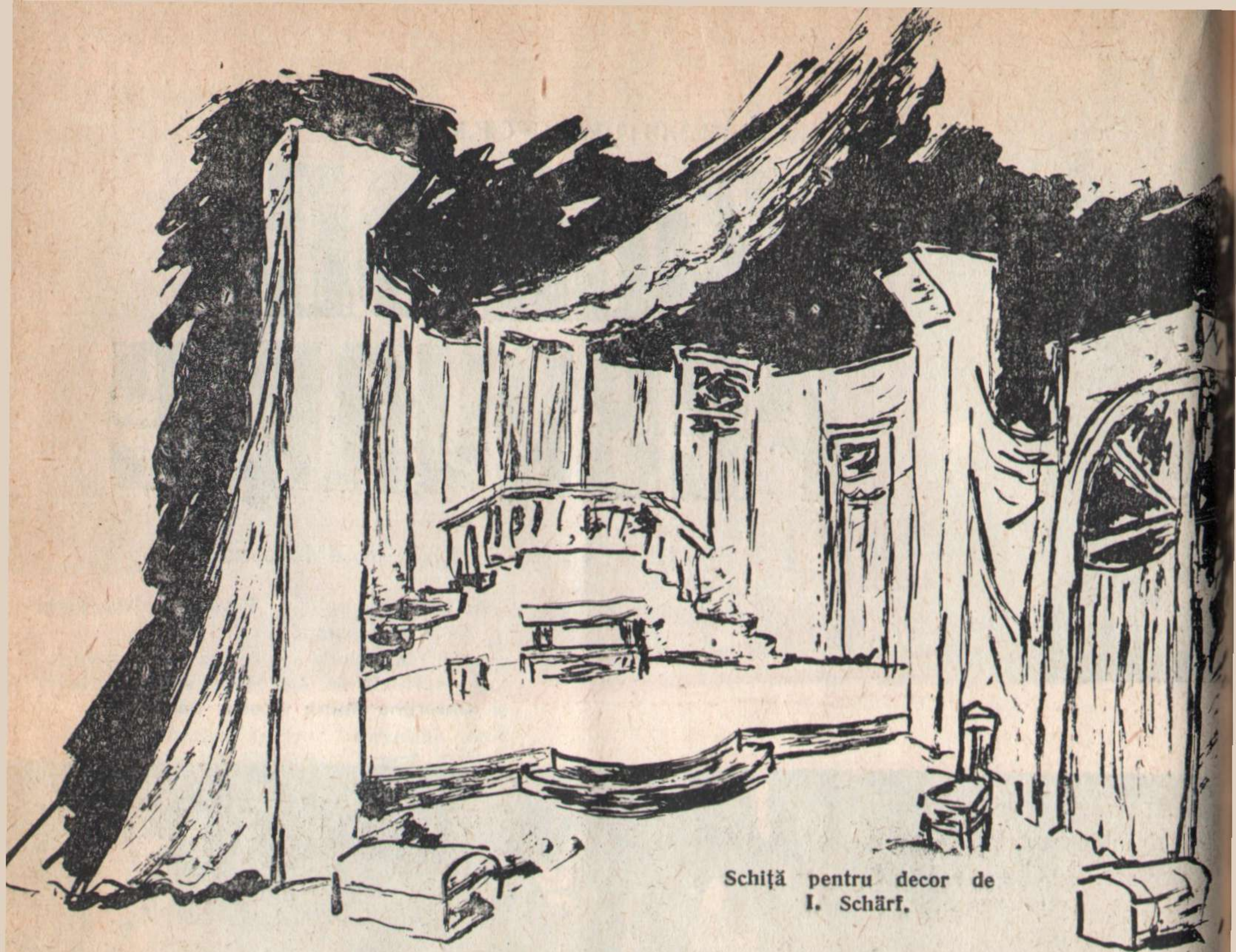
ZILE DE FEBRUARIE

Piesa în 4 acte de Liviu Bratoloveanu

În beciurile poliției, Prodan a fost bătut
și schingiuit cumplit.

Iată-l întorcîndu-se de la un interoga-
toriu sprijinit de Ene (Sergiu Demetriade)
și Gheorghe Marin (Colea Răutu).





Schiță pentru decor de
I. Schärf.

TEATRUL EVREIESC DE STAT

MIRALE EFROS

Piesă în 3 acte de Iacob Gordin

Spectatorilor tineri ai Teatrului Evreiesc de Stat, numele lui Iacob Gordin nu le spune probabil mare lucru. Și nici titlul piesei sale „Mirale Efros”. Iubitorii de teatru mai vîrstnici știu însă că Iacob Gordin (1853—1909) poate fi considerat drept unul din cei mai de seamă reprezentanți ai dramaturgiei clasice evreiești și că da-

torită activității sale creatoare el și-a cîștigat pe bună dreptate titlul de reformator al acestui teatru. Iar lucrarea sa dramatică mai sus menționată, s-a bucurat de un deosebit succes în toată lumea unde există populație evreiască...

Ca și alte lucrări valoroase ale dramaturgului, „Mirale Efros” a fost tradusă și jucată în decursul

anilor în rusă, ucraineană, ebraică, poloneză și italiană. Actualmente piesa este studiată pentru a fi reprezentată în limba engleză la un teatru din Londra.

Gordin, dramaturg militant care a abordat în lucrările sale numeroase probleme sociale acute, specifice timpului său, înfățișează prin „Mirale Efros” tipul unei femei curajoase, întreprinzătoare, inteligente, continuatoarea unor frumoase tradiții progresive evreiești. Prin experiența ei de viață, Mirale ajunge la concluzia că „cea mai mare nenorocire a oamenilor este aceea când ei încearcă să trăiască izolați. Ea își propune să demonstreze „cît de proști sînt acei bărbați care cred că o femeie este o ființă slabă, care poate să fie numai servitoare și nevastă”.

Aducînd pe scenă, de-a lungul acțiunii, un puternic conflict social, care oglindește descompunerea familiei burgheze de la sfîrșitul veacului trecut, Iacob Gordin demonstrează cu impresionante mijloace artistice, justetea și consecvența concepției sale cu privire la misiunea teatrului în societate, pe care îl socotea „o mare școală socială populară”.

„...Tot ce se arată pe scenă — scria Iacob Gordin — trebuie să fie atît de înălțător, încît nu numai cei care interpretează dar și cei mai avansați oameni să se simtă înălțați. Aici, trebuie oamenii să învețe fără cărți, tot ce n-au avut posibilitatea să-și însu-

șească în trecut. La teatru, oamenii vin să învețe cum să se comporte în viață, în familie și să afle importanța evenimentelor sociale și explicația unor fenomene de viață. Această cerință o poate satisface teatrul numai atunci cînd oglindește adevărul vieții. A vedea și a înțelege adevărul vieții, este cea mai mare satisfacție a omului. Teatrul este creiat pentru a da omului această satisfacție”.

Cum deobicei, de-a lungul anilor, toate piesele lui Iacob Gordin au fost o mare școală pentru actori, și un prilej de remarcabilă afirmare artistică, cu siguranță că și de data asta interpreții principali: Dina König, Iancu Alperin, Mano Rippel, Sevilla Pastor, Samuel Fischler, Abrașa Goldiner, Heni Lewis-Rieber, Iudith Kronenfeld și Bela Blau, vor avea posibilitatea să realizeze un spectacol care se va bucura de aprecierea sinceră și unanimă a publicului.

În vederea concretizării unui schimb de experiență între cele două teatre evreiești de stat din țara noastră, conducerea colectivului bucureștean a invitat un grup de creatori de la Teatrul Evreiesc de Stat din Iași și anume: pe regizorul Izo Schapira, pictorul scenograf Iziu Schärf, coregrafa Nutzi Grunea și compozitorul Bernard Segall, care au pornit la realizarea acestui interesant spectacol.

I. BERCOVICI

PĂTANIILE

unele PĂPUȘI de LEMN

Minunatele aventuri ale lui Pinocchio, păpușa de lemn, au ispășit până la multor scriitori printre care se numără și Alexei Tolstoi, realizatorul povestirii „Cheița de aur”, inspirată din binecunoscuta operă a scriitorului Collodi.

Piesa pe care o prezintă Costel Popovici pe scena Teatrului Tândărică a eliminat o serie de evenimente din povestea lui Collodi reținându-le doar pe acelea care puteau da un efect dramatic, specific teatrului de păpuși, adică posibilități mai largi de mișcare și o mai vădită și mai plastică subliniere a sensurilor.

Subiectul? Vi-l reamintiți cu toții:

Moș Cocoloș și-a cioplit o păpușă, un băiețel, dintr-o bucățică de lemn însuflețit.

Așchiuță, este un copil cuminte, iubitor, plin de intenții frumoase. Vrea să meargă la școală, mai apoi să câștige bani pe care să-i dea „tăicuțului”...

Dar Pisica și Vulpea, ființe rele și șirete, iz-

butesc să-l amăgească cu mirajul țării minunilor. Mai târziu, Fitul, derbedeul, îl convinge să plece în țara lui Gură-Cască. Rezultatul?

Așchiuță este transformat în măgar, laolaltă cu ceilalți copii dornici numai de vacanță și huzur.

Biata păpușă! Noroc de „Gree-rul-sfătosul”, care o scoate din pielea de măgar atunci când își dă seama de florința flerbinte a lui Așchiuță de a sări în ajutorul bătrînului Cocoloș, aflat în primejdie.

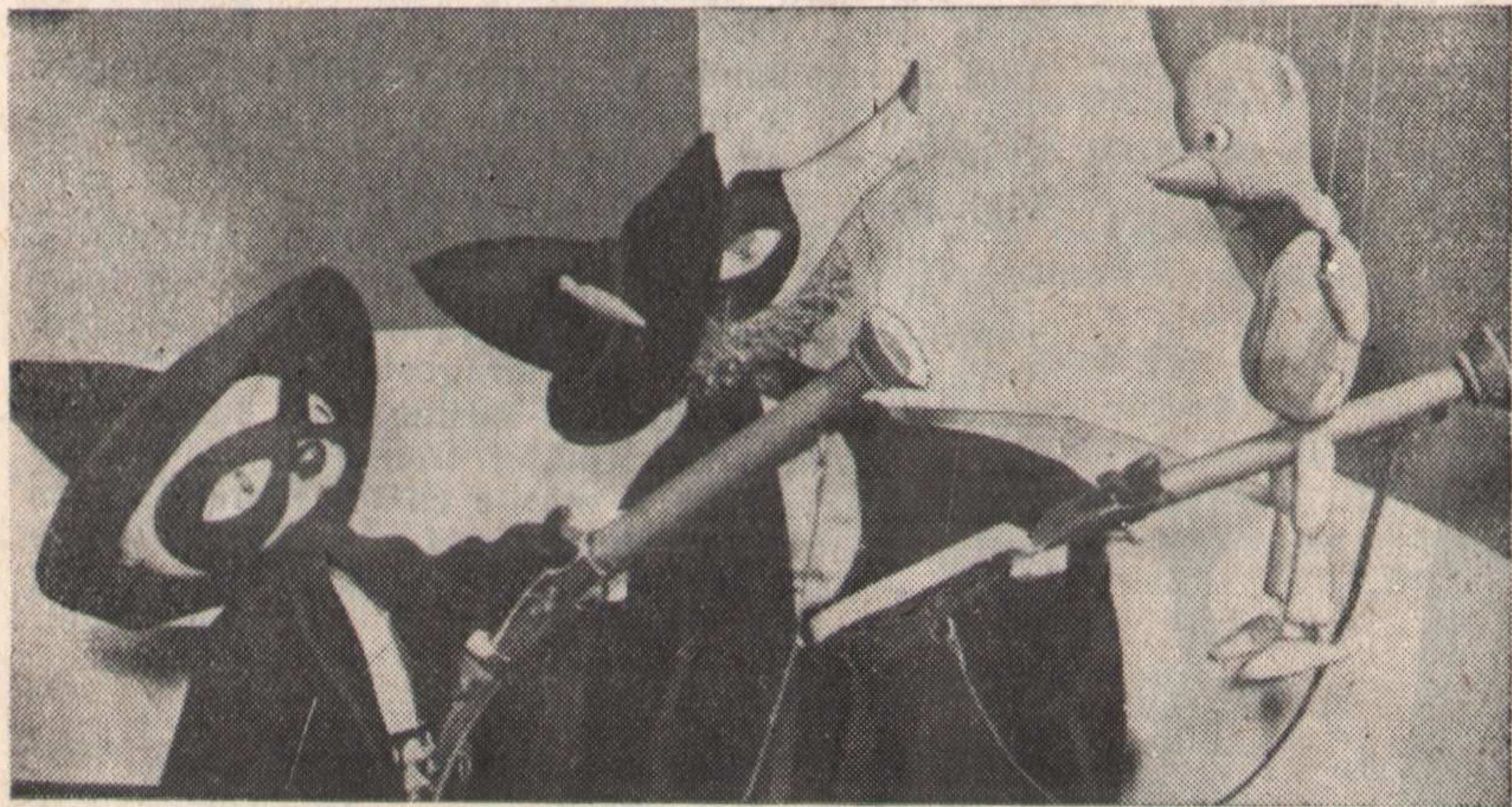


„Tăticul” Cocoloș (C. Popovici) e încântat de istețimea „băiatului” său Așchiuță.

...Și pentru că s-a dovedit bun la suflet și cinstit, Așchiuță, își vede visul cu ochii, adică se preface într-un copil adevărat.

„Pățaniile unei păpuși de lemn” este o piesă plină de prospețime în care vechea problemă a caracterului încă neformat al copilului — oscilând între bine și rău — își găsește o rezolvare fericită, fiind aleasă în cele din urmă calea spre o viață de muncă cinstită.

Spectacolul realizează o îmbinare meșteșugită între păpuși, marionete și rolul actorului-om,



rolul acestuia din urmă (Moș Cocoloș) fiind interpretat de C. Popovici.

Muzica? Paul Hurmuzescu.

Regia? Ștefan Lenkish.

Și acum, pe curînd, Așchiuță, păpușe de lemn! Ne vom revedea seara, la spectacol.

↑
Pisoiul și Vulpea s-au mascat în bandiți și au ieșit în calea păpușii de lemn. Așchiuță este speriat și nedumerit, dar nu poate să se lase jefuit, bănutul de aur fiind singura avere a lui Moș Cocoloș. Vulpoiul ținîndu-l sub amenințarea puștii îi spune:

— Lasă fleacurile! Ne dai banii, sau nu?

TEATRUL „ȚÂNDARICA”

Frumoasa din Sevilla

Comedie muzicală în 3 acte de R. B. Sheridan

Cine sînt toate aceste personaje care se înclină grațios mulțumindu-vă pentru aplauze? Cine sînt? Cu o simplă atingere a unei baghete magice să le facem — vreți? — să rămînă o clipă nemișcate.

Și acum să începem prezentările. Tînărul acela frumos și zvelt se numește Don Antonio. E îndrăgostit de Dona Luiza sora celui mai bun prieten al său, Don Fernando. Despre el, Don Fernando însuși se exprimă cam așa: „A moștenit o avere neînsemnată pe care a cheltuit-o datorită mai mult inimii sale generoase decît risipei. Dar cîntea i-a rămas întregă și titlul lui supraviețuiește averii sale“.

Bun. Să vedem acum cine e Dona Luiza. Este fiica bătrînului Don Jerome. Propriul ei tată o recomandă cu aceste cuvinte: „Frumusețea ei o să te înveselească... o adevărată minune. Cînd o vei auzi cîntînd, vei fi fermecat. O privighetoare, o adevărată privighetoare“.

Luiza îl iubește și ea pe Don Antonio și tare ar vrea să-l ia în căsătorie. Dar ca în toate comedile de acest gen, cineva trebuie să se împotrivească și să le facă îndrăgostiților... „viața imposibilă“. Cine? Această misiune și-a luat-o asupra sa tatăl, încăpățînatul Don Jerome.. De ce? Pentru că vrea să-și mărite cu orice preț fata cu o făptură ridicolă, infumurată și urîță și anume cu Don Mandoza. Știți cum îl descrie Dona Luiza pe acest Don Mandoza? Nu? Ei bine, ascu-



tați: „Cea mai de seamă însușire a lui este pasiunea pentru înșelăciuni și șmecherii... cu toate acestea e mai mult prost decât viclean, iar de cele mai adese ori victima propriilor lui viclenii“.

Don Jerome nu înțelege că Don Mandoza îi vrea mai mult banii decât fata. El ține morțiș să se facă această căsătorie. Așa? Noroc că lângă biata Luiza se găsește o femeie iscusită și energică. Duenna Margareta care o învață cum să procedeze. Ea ticluiește atât de bine lucrurile și încurcă în așa fel itele încît... Incît? Nu, ar fi păcat să vă plimbăm noi printre neașteptatele și amuzantele peripecii care alcătuiesc acest spumos și irezistibil „quiproquo“. Vă veți plimba singuri, veți cunoaște toate întâmplările și — vă asigurăm — veți rîde cu hohote. Și bineînțeles veți aplauda din toată inima și acțiunea plină de un haz savuros și personajele acestea desprinse parcă din piesele unor clasici spanioli de valoarea unui Lope de Vega, Calderon de la Barca sau Tirso de Molina.

Numai că acest foarte spaniol „vodevil cu cîntece“ a cărui acțiune se petrece la Sevilla n-a fost scris de un dramaturg iberic, ci de unul dintre cei mai cunoscuți scriitori englezi de la sfîrșitul veacului al XVIII-lea și începutul veacului al XIX-lea, Richard Brinsley Sheridan (1751—1816). Fiu de actor, dramaturg de succes încă foarte de tînăr, codirector al celebrului teatru londonez „Drury Lane“, membru al parlamentului, Sheridan s-a făcut popular în special cu comediile, „Rivalii“ (1775) „Școala calomniei“ (1779) — jucată odinioară și la noi, pe scena Teatrului Armatei — și „Criticul“ (1779). A fost un timp cînd Sheridan — ca de altfel ceva mai tîrziu succesul său Oscar Wilde — devenise idolul publicului și al saloanelor literare. În comedia „Frumoasa din Sevilla“ — un pretext muzical realizat cu vervă și grație — el își îndreaptă ascuțișul satirei împotriva corpului clerical pe care îl înfățișează mercantil, cupid și desfrînat după cum nu cruță nici aristocrația care — fie pe malurile Tibrului, fie pe acelea ale Tamisei — e ori cînd gata să jertfească dragostea și sentimentele cele mai dezinteresate de dragul averii.

Spumoasă, savuroasă, plină de veselie și de neprevăzut „Frumoasa din Sevilla“ va fi interpretată de Paul Mateescu (Don Fernand), Al. Giovanni (Don Jerome), Marius Rolea (Don Antonio), Vasile Dinescu (Don Carlos), Puiu Călinescu (Mandoza), I. Antonescu-Cărăbuș (Părintele Paul), Dodu Ionescu (Lopez), Gina Ardeleanu-Pîrîianu (Dona Luiza), Doina Florescu (Dona Clara) și Jeana Costa (Duenna), Regia artistică: Ion Dinescu.



VIITOARE PREMIERE CINEMATOGRAFICE...

Pentru lunile viitoare, sînt așteptate o serie de premiere cinematografice dintre cele mai interesante. Răspunzînd dorinței exprimate de mai mulți cititori, prezentăm pe scurt, cîteva din ele, promițînd în același timp să revenim, la timp, mai pe larg asupra lor.

În primul rînd, din viitoarele filme pe care le vom vedea, se desprinde o mare realizare a cinematografiei sovietice: „Pe Donul liniștit“, producție tehnicoloră în trei serii.



Scenă din „Familia Ulianov“

destinul lui tragic, va fi redat de P. Glebov.

Un al doilea film sovietic va fi „Duelul“. Pentru ecranizarea impresionantă a povestirii a lui A. I. Kuprin au colaborat un mănunchi de artiști remarcabili: Vladimir Petrov, regizor și scenarist, Anam Hacıaturian, compozitorul ilustrației muzicale, actorii N. Komissarov, Irima Skobțeva, Andrei Popov și alții.

„Casa în care locuim“ în regia lui I. Seghel și L. Kulidjanov — un film care, desprinzînd ceea ce este mai tipic și mai semnificativ în problematica omului contemporan, ne face mîntori ai soartei mai multor colocatari — și „Familia Ulianov“ — după piesa cu același nume a lui I. Popov — o evocare a anilor de adolescență ai lui Vladimir Ulianov — completează acest mănunchi de filme sovietice.

Cinematografia din R. D. Germană ne va prezenta printre altele „Urme în noapte“ și filmul „Roza vînturilor“, o producție în colaborare cu cinci

„Pe Donul liniștit“ — ecranizarea celebrului roman cu același nume a lui Mihail Solohov — poartă giul regiei lui Serghei Gherasimov și al interpretării unor actori bine cunoscuți. Elina Bîstrițkaia — frumoasa și talentata actriță din „Poveste neterminată“ — dă viață Aksinei, eroina romanului, una din cele mai interesante și profunde figuri din literatura universală, iar chipul zbuciumatului Grigori Melehov, cu

țări: U.R.S.S., China, Franța, Spania și Italia. Tot studiourile din R. D. Germană, de data aceasta în colaborare cu studiourile franceze, ne vor prilejui o plăcută revedere cu Simone Signoret și Yves Montand, care dețin rolurile principale din filmul „Vrăjitoarele din Salem“.

„Ani de dragoste“ se numește una din primele producții pe care ni le vor oferi cineaștii bulgari. Este însășilarea cinematografică a unei drame conjugale, menită să dezbată interesante probleme de etică.

Din Republica Cehoslovacă au fost achiziționate „Școala părinților“, film de debut al unui tânăr regizor — Ladislav Gelge, — și închinat pionieratului unui învățător la sat — și „Soldatul Schweik“ o savuroasă transpunere cinematografică a păfaniilor bravului erou al lui Hašek.

Studiourile maghiare vor fi și ele prezente în această primă serie de premiere, cu „Scara în spirală“.

În sfârșit, din producția cinematografiei occidentale vom vedea o serie de filme interesante, de genuri diferite: biografice, drame, comedii, tragi-comedii și muzicale. Dintre ele desprindem:

„Theodora“, o producție a studiourilor italiene, care evocă viața ambițioasei, avidei și inteligentei împărătese a Bizanțului; „Un minut de adevăr“, film francez, redând o puternică dramă psihologică, în interpretarea cunoscuților actori Michèle Morgan și Jean Gabin; „Grădinarul spaniol“, o producție în culori a cinematografiei engleze, realizată de John Bryan după romanul cu același titlu de A. J. Cronin, și având ca interpreți pe actorii Dirk Bogarde, John Wileley și Michael Horden; „Don Giovanni“, un film muzical produs al studiourilor din Austria, și altele.

Iată un prim „lot“ din filmele pe care Direcția Difuzării Filmelor le-a achiziționat și care, desigur, va satisface pe iubitorii ecranului.

Parte din titlurile acestor filme sînt provizorii.



Soldatul Schweik



Scenă din „Un minut de adevăr“



— Stop ! Regizorul Marius Teodorescu a intervenit. Scena trebuie rejucată. Cîteva indicații și C. Hociung (Prefectul), V. Ronea (Colonelul) și Jules Cazaban (Augustatos) își vor relua jocul și replicile.

„AVANT PREMIERĂ“ LA

Bijuterii **DE FAMILIE**

Regia filmului „Bijuterii de familie“ poartă sem-nătura unui debutant. Ma-rius Teodorescu a „sărit“ peste documentar și scurtul metraj și a bătut direct la poarta regiei filmului artis-tic de lung metraj. El a

realizat ecranizarea nuvelei lui Petru Dumitriu. Un act de două ori în-drăzneț: ataca cu o brumă de experiență probleme grele de creație și se angaja să înfrunte inevitabila comparație dintre valoroasa nuvelă și film.

A pornit de la convingerea că filmul nu trebuie aservit nuvelei.

— M-am ferit de o „defalcare“ a nuvelei, spune Marius Teodorescu. Am ținut să dau filmului o personalitate bine conturată. Respectînd con-ținutul de idei al operei literare, întregul mesaj al autorului, am făcut totuși o ecranizare liberă. Multele restrîngerii, adaosurile, în special detalii din viața de conac, ca și incursiunile făcute, la începutul filmului, în „Cronica de familie“ pentru edificarea spectatorului, le-am operat pentru închegarea acțiunii dramatice, desfășurate între zidurile conacului, asu-pra căreia ne-am îndreptat cel mai mult aparatul de filmat.

Din detalii, din stilul narațiunii, din „disecția“ sufletească, din în-groșarea luptei surde, mocnite, dintre cele două surori, sper că am reu-șit să dau filmului o personalitate.



Elena (Tantzi Cocea), Eleonora (Eliza Petrăchescu) Elvira (Sabine Thomas)...

— Este un film de atmosferă?

— Da, am urmărit această caracteristică. Pe lângă cele de mai sus, imaginea și decorurile au avut și ele aceeași tendință. Operatorul Alexandru Roșianu a lucrat pe tonuri puternice, de contrast, de umbre și penumbre, luminând sumbru, înecat în cenușiu, desfășurarea dramatică.

— Au fost scene care v-au solicitat eforturi regizorale deosebite?

— Două. Ambele la fel de „încărcate“, cu multă figurație de dirijat, în decoruri destul de dificil de realizat. Una din ele, de exemplu, care necesita două zile de filmare, a trebuit s-o realizăm, presați de schimbarea vremii, într-o zi. În această singură zi am „ridicat“ o piață de oraș provincial (în plin... București), am repetat un marș de „revoltă“ cu 80 de figuranți „cîteva „șarje“ cu alți 120 de figuranți călări. De pe o mică schelă, cu ajutorul unei instalații de megafoane, echipa noastră a dirijat și filmat ciocnirea dintre răsculați și armată cu multă dificultate.

— Din distribuția filmului se desprinde o „artilerie grea“, de actori cu renume: Tantzi Cocea, Eliza Petrăchescu, Geo Barton, Colea Răutu, Jules Cazaban, Emil Botta, Constantin Ramadan — înșirîndu-i în ordinea genericului. Ați evitat riscul unei experiențe gen „Erupția“?

— Nu. Cu Sabine Thomas (în rolul Elvirei), o absolventă a Facultății de filologie — și Lucrezzia Karr (în rolul Chivei) „o publicistă, am „îndrăznit“ și eu. Sînt două roluri de întindere și cred că am reușit. După părerea mea, cel puțin Elvira va constitui o revelație.

— Ce „notă“ v-ați da singur pentru ce-ați realizat?

— Aștept primul „colocviu“ cu spectatorii: premiera. Ea îmi va da „nota“ cea mai exactă.

O producție în culori a Studioului „Mosfilm“

cu :

Rufina Nifontova, Nina Vesselovskaia, Vadim Medveev, Nicolai Grițenko, Vladlen Davidov.

Surorile

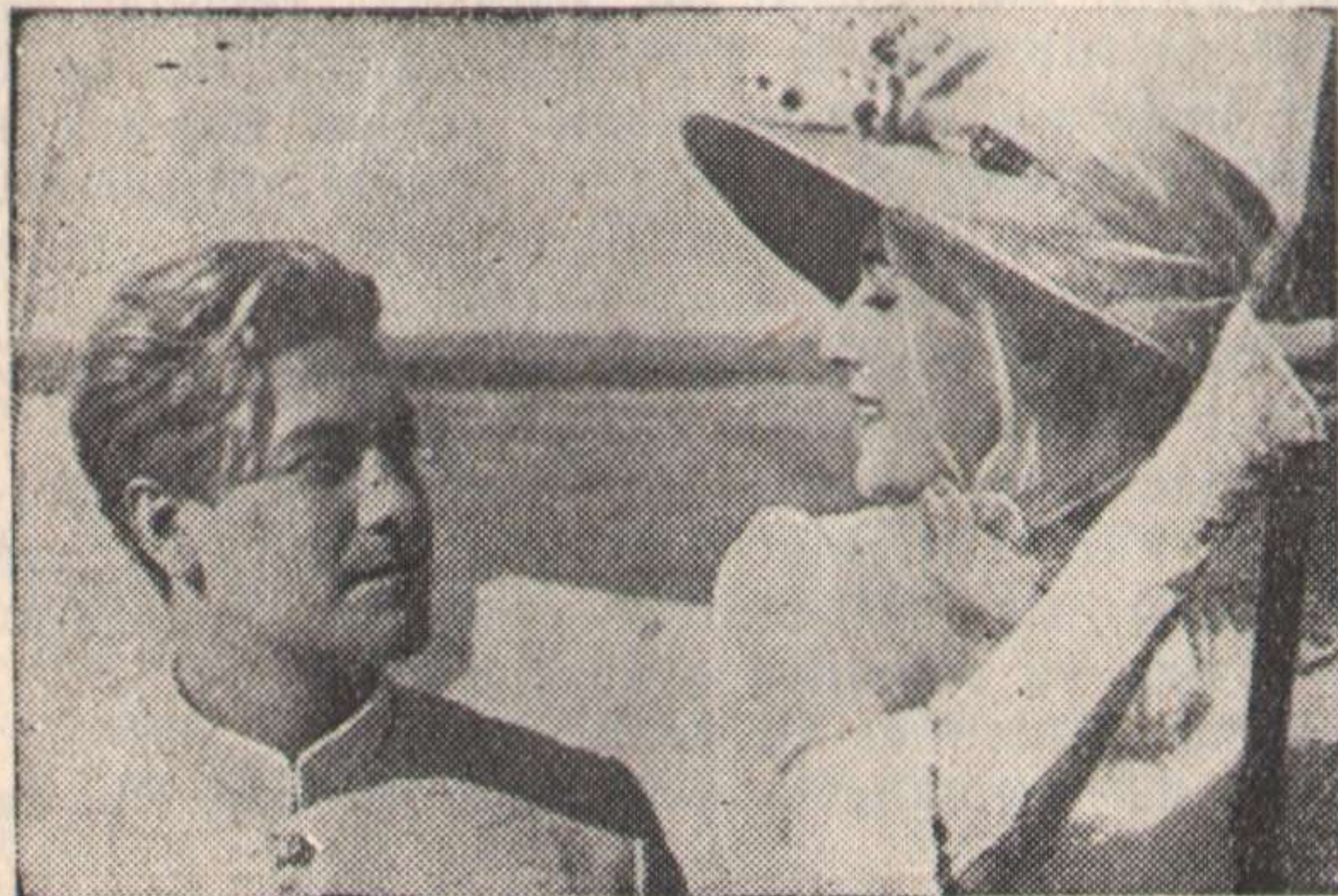
Trei serii au fost necesare studioului „Mosfilm“ pentru transpunerea cinematografică a trilogiei lui Alexei Tolstoi „Calvarul“. „Surorile“ prima din aceste serii, este consacrată anilor 1914—1917.

Evenimentele istorice ale epocii care au zguduit Rusia sînt trăite și resimțite puternic de cele două surori, Katia și Dașa, de inginerul Teleghin și ofițerul Roscin, eroii principali ai filmului.

„Petersburgul, înecîndu-și nostalgia în vin, aur și dragoste fără dragoste, pare că trăiește în așteptarea unor zile nefaste și groaznice. Aceste cuvinte din roman însoțesc primele scene ale filmului, care ne introduce în viața „societății“ Petersburgului, în iarna anilor 1913—1914.

Pătrundem în apartamentul lui Teleghin, un refugiu al scriitorilor și pictorilor decadenți, unde Dașa a nimerit printr-o întîmplare. Așa facem cunoștință și cu Smokovnikov, bărbatul Katiei, un avocat de renume. Searatele din casa lui Teleghin sînt des frecventate de celebrul poet Bessonov. De mult timp Katia nu-și mai iubește bărbatul, om în vîrstă, liberal și flecar. Ea este atrasă de Bessonov, pe care îl găsește frumos, enigmatic și diferit de ceilalți oameni. Această dragoste nu-i aduce fericirea așteptată și nu reușește decît să-i tulbure viața familială. Dașa, sora Katiei, este de asemenea atrasă de poet. Acesta îi mărturisește legătura sa cu Katia. Umilită, Dașa insistă ca sora sa să dezvăluie soțului ei adevărul. În desfășurarea dramei de familie care urmează, Smokovnikov încearcă să-și ucidă soția. Katia pleacă la Paris. Dașa se refugiază cu tatăl ei pe malurile Volgăi.

Neliniștea domnește la Petersburg. Izbucnesc greve. „Societatea“ capitalei se amuză în Crimeea. Se declară războiul... apoi revoluția din februarie 1917. Țarul este detronat.



Însărcinat de guvernul provizoriu Smokovnikov pleacă pe front să convingă trupele să continue războiul. Dar soldații, sătui de mizerie și revoltați, îl ucid.

Dașa se căsătorește cu Teleghin, Katia îl întâlnește pe Roscin și se căsătorește. Astfel se termină prima parte a trilogiei lui Alexei Tolstoi...



O tânără fată fără adresă

O producție în culori a studiourilor sovietice

Filmul „O tânără fată fără adresă” este realizat de Eldar Riasanov (cunoscut nouă datorită comediei „Noapte de carnaval”), după un scenariu de Leonid Lenci.

Este vorba de Katia, eroina filmului, care nu are, ca toată lumea, o adresă și de Pavel, un tânăr care o iubește dar nu poate da de urma ei. De aci se nasc toate aventurile pline de haz care urmează. Pavel aleargă fără succes dintr-un apartament în altul în căutarea fericirii sale. Auto-rului scenariului i se face milă de bietul băiat și spre final, îl pune pe urma Katiei, făcându-i cunoștință cu... bunicul ei. Și iar alergătură, — acum cu o direcție ceva mai precisă, în căutarea Katiei, această fire vioaie, neastîmpărată, pe care unii o califică drept „nesociabilă”.

Nu vrem să vă dezvăluim aici toate căutările lui Pavel. Ne mărginim să arătăm că rolul Katiei este interpretat de fermecătoarea Svetlana Karpinskaia, studentă... la filozofie, popularul Nikolai Rîbnikov este partenerul său, iar marele comedian Erast Garin joacă rolul bunicului. Artiști de estradă cunoscuți, cum sînt Rina Zelienskaia, Mihail Garkavi și Serghei Filipov și-au dat și ei concursul la realizarea acestei comedii plină de antren și farmec.



PRĂPASTIA TIGRULUI

O producție în culori
a studiourilor sovietice.

Scenariul: V. Apanian
și M. Satirian; Regia:
Jurii Erzinkian; Imagi-
nea: I. Dildarian; Mu-
zica: L. Sarian.

cu:

I. Hacıaterian, L. Odo-
ian, R. Mertcian, G.
Hodjagorian.

Taiga... Pământ îndepărtat și misterios,
martor al palpitantelor aventuri vânăto-
rești...

Ochii celor cinci micuți, Asot, Gaghik,
Sarkis, Ovdal și Sușik urmăresc plini de
uimire și admirație rîndurile captivantei
cărți. Citesc și imaginația îi poartă pe ace-
le locuri de eroism al celebrilor vânători...

Taigaua e departe, dar „Prăpastia tigru-
lui“, locul pustiu și nebătut de picior ome-
nesc e aproape. Gîndul unei „explorării“ se
naște brusc. Ovdal va fi călăuză. Un sac de
merinde, mult gustată carne, o toporișcă... și
la drum. Și după cîteva ore de mers voi-
nicesc, în fața curajoșilor „expediționari“,
imensa căscătură a prăpastiei care desparte
muntele stîncos în două, se ivește înfrico-
șătoare și ispititoare în același timp.

Astfel începe lanțul aventurilor palpitante
pe care le vor trăi cei cinci copii, pînă
la sfîrșitul filmului.

Atențiune, filmăm!

Un film consacrat îndrăznețelor acțiuni ale aviatorilor din escadrila Normandie—Niemens, în timpul războiului anti-fascist va fi realizat într-o coproducție franco-sovietică.

Pentru moment, Constantin Simonov — sosit de curînd la Paris — Elsa Triolet și Charles Spaak lucrează la scenariu. Interpreții n-au fost încă aleși. Se vorbește insistent totuși de Jean Marais și Gérard Philippe.



Nargis

Studioul „Ciam Citram” din India, a terminat producția noului film „Aurul din Kabul” care este ecranizarea povestirii cu același titlu a marelui scriitor Rabindranath Tagore. Printre interprete se numără și Nargis, actrița cunoscută spectatorilor noștri din filmele lui Raj Kapoor.

Studioul „Lovean-film” din R.P.F. Jugoslavia turnează un nou film artistic: „La graniță”. Este vorba despre lupta voluntarilor jugoslavi în Spania, despre viața lor în lagărele din Franța, despre reîntoarcerea în patrie și participarea lor la lupta de eliberare națională.

Actrița Hildegard Neff va fi partenera lui Daniel Celix în „Fata din Hamburg”, viitorul film al regizorului Yves Allegret.

Publicăm o scenă din recentul film „Mizerabili” realizat de Jean Paul le Chanois după cunoscuta operă a lui Victor Hugo. Din distribuție fac parte Jean Gabin — îl recunoașteți sub trăsăturile lui Jean Valjan? — Danielle Delorme (Fantine), Beatrice Alta Riba (Cosette), Bernard Blier (Javert) și Bourvil în rolul Thénardier

Marele premiu al cinematografiei franceze pentru anul 1957 a fost acordat regizorului René Clair.



Revista franceză „Cinema” anunță că în curînd va putea fi văzut filmul documentar „Sub manta”, turnat, în secret, în anii celui de al doilea război mondial, într-un lagăr nazist de concentrare. Pentru efectuarea acestui film a fost folosit un aparat cinematografic ascuns între copertile unui dicționar și acoperit cu mantaua unui detinut.



Pronosport...

EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII
Adresa Redacției: SCENA ȘI ECRANUL, str. Elie Radu 5 (Tel. 3.97.81)



